

Matt Mitchell: Ruutin kirjan jälkikorjuu: Ruut ja Jeesus

[Matt Mitchell: Gleanings from the Book of Ruth: Ruth and Jesus](#)

Ruut 4:1-22

Ruutin kirjan tapahtumat ajoittuvat Tuomarien aikaan, joka oli aika kauheaa aikaa siitä syystä, että ihmiset tekivät tuolloin sellaista, mitä oli heidän mielestään oikein eikä sitä, mikä olisi ollut oikein Jumalan silmissä. Siitä oli vääjäämättömiä seurauksia.

Olemme lukeneet, kuinka eräs mies nimeltä Elimelek lähti vaimonsa ja kahden poikansa kanssa pois Israelista ja muutti asumaan Moabin maahan. Siellä molemmat pojat ottivat muukalaiset vaimot. Sitten kävi niin surullisesti, että kaikki perheen miehet kuolivat. He jättivät jälkeensä kolme leskeä, jotka joutuivat elämään turvattomina.

Noomi päätti lähteä kotiin, koska kuuli, että Jumala oli taas antanut Betlehemin seudulle hyvän sadon. Hänen miniänsä Orpa jäi asumaan sukulaistensa luo Moabin maahan. Mutta Ruut, toinen miniöistä, riippui kiinni Noomissa ja vannoi muuttavansa tämän kanssa Israeliin ja kantavansa huolta anopistaan ja asettuvansa Herran siipien suojaan. Hän osoitti ystävällisyyttä Noomia kohtaan ja hän kääntyi uskomaan Israelin Jumalaan.

Noomi palasi Ruutin kanssa, mutta tunsi jääneensä yksin. Hänestä oli tullut katkera ja hän sanoi lähteneensä rikkaana ja palanneensa tyhjänä.

Mutta olihan hänellä Ruut. Ja Ruut otti riskejä hänen hyväkseen. Ruut lähti urheasti Betlehemin pelloille ja alkoi kerätä tähteitä ohrapeltojen leikkaamatta jääneiltä reunoilta.

Ja hän osui sattumalta(!) peltopalstalle, jonka omisti rehellinen, hyvänluontoinen ja uskovainen mies nimeltä Boas. Ja sattuiapa niinkin onnekkaasti, että Boas oli hänen edesmenneen appensa sukulainen.

Boas kiinnitti huomiota Ruutiin ja Boas osoitti ystävällisyyttä ja myötätuntoa Ruutia kohtaan ja salli hänen jatkaa tähkien poimintaa sekä itsensä että Noomin hyväksi. Pellollaan työtä tekeville naisille hän suositteli kohtelevaan Ruutia hyvin, hän ruokki ja juotti tätä omissa pöydissään, kielsi ketään lähentelemästä Ruutia ja teki hänelle ylimääräisiäkin palveluksia.

Sitten Noomi keksi hullunrohkean suunnitelman, miten hän saattaisi nämä kaksi yhteen. Vaikka suunnitelma oli järjetön, Jumala salli sen toteutua! Niinpä Ruut eräänä yönä lähestyi Boasia puimatantereella, kun kaikki työväki nukkui (siellä

alueen laitamilla, missä Boas sattui nukkumaan ja minne Ruutin oli mahdollista mennä). Ja Ruut pyysi Boasia menemään kanssaan naimisiin. Levittämään peittonsa kulmaa hänen ylitsensä. Ottamaan vastuun hänen elatuksestaan ja hänen anoppinsa elatuksesta.

Boas vastasi yllättäen "tahdon". Mutta eräs mutka oli vielä matkassa, yksi este. He eivät voineet mennä naimisiin, koska oli yksi läheisempi sukulunastaja. Hänen kanssaan oli neuvoteltava ennen kuin mistään naimisiin menosta voitiin puhua. Kaikki tämä tuo tarinan siihen, mihin viimeksi jäimme. Luemme siis Ruutin kirjaa luvusta 4.

Yksi asia, josta pidän Ruutin kirjassa, on se, että siitä puuttuu kaikki ihmeet. Tuomarien kirjasta saatoimme lukea, kuinka Jumala teki moninaisia ihmeitä. Mutta Ruutin kirja kertoo enemmän tavallisesta arkielämästä. En ole nähnyt moniakaan ihmeitä elämäni aikana, vaikka uskonkin, että Jumala on tehnyt niitä ja tekee yhä. Mutta useammin käy niin, että Jumala lähestyy minua samalla tavalla kuin hän toimii Ruutin kirjassa. Hän tekee työtä niissä pienissä elämän yksityiskohdissa, jotka yhdessä toimivat minun parhaakseni ja hänen kunniakseen. Siinä minun tehtäväni on vain olla uskollinen ja omistautunut hänelle elämän pienten yksityiskohtien keskellä.

Viimeksi puhuin luonteesta. Sekä Boas että Ruut olivat kumpikin kunnollisia luonteeltaan. Luulenpa, että siinä on "ihmettä" kerrakseen. Boas lupasi ottaa Ruutin omakseen, jos voisi. Hän lupasi tarttua toimeen heti samana päivänä, jos suinkin mahdollista.

Hän osoitti olevansa rehellinen mies ja pitävänsä sanansa. Näyttää siltä, että hän tuskin kävi kotonakaan ennen kuin alkoi hoitaa tätä vaikeaa asiaa.

Ensimmäinen osa tässä sarjassa oli "Ruut ja Noomi". Saimme oppia tuntemaan ihmisiä ja heidän ongelmiaan. Toinen osa sarjasta oli nimeltään "Ruut ja Boas", jossa saimme tutustua tähän hyvään mieheen ja mahdollisesti löytämään vastauksia noihin ongelmiin. Aion kutsua tätä kolmatta osaa nimellä "Ruut ja Jeesus". Ei siksi, että Jeesus olisi ilmestynyt Vanhan testamentin aikaan kuin ihmeen kautta ennen aikojaan. Vaan siksi, että voimme nähdä, miten tämä kertomus yhdistää meidät Jeesuksen elämäntarina. Aikomukseni on löytää kolme eri näkökohtaa sekä Ruutin että Jeesuksen elämästä, jotka hyödyttävät meitä tänään.

Boas meni suoraan kaupunginportin kokouspaikalle ja istuutui sinne. Kun hän näki mainitsemansa sukulunastajan kulkevan ohi, hän puhutteli miestä nimeltä ja sanoi: "Tulisitko tänne istumaan", ja mies istuutui. Ruut 4:1.

Meidän täytyy nyt oppia jotakin siitä, mitä tarkoittaa käsite "sukulunastaja". Kuningas Jaakon käännös puhuu vain sukulaisesta. Toinen käännös puhuu vain lunastajasta. Eräs amerikkalainen käännös puhuu "läheisestä sukulaisesta". Toinen

amerikkalainen käännös sanoo "lähin sukulainen". NIV sanoo "huoltajana toimiva lunastaja". Heprean sana "go'el" oli lakitermi, joka kuvasi lähimmän sukulaisen velvollisuuksia pelastaa sukulaisperheen jäsen ahdingolta Mooseksen lain mukaisesti.

Sanaa *go'el* saatettiin käyttää, kun tarkoitettiin:

- suvun jäsenen pelastamista orjuudelta ostamalla hänet takaisin
- sukulaisen tapon johdosta tapahtuvaa oikeuden voimaan saattamista
- auttamista lakiasioissa

Ja joukkoa muita asioita, joihin suvun jäsenet saattoivat sekaantua. Sukulunastajaa siis tarvittiin, kun joku sukulainen piti päästää palkhästä. He olivat siis suojelijoita, huoltajia ja lunastajia (siis niitä, jotka ostavat takaisin), jotka ylläpitivät sukulaisten toimeentuloa ja turvallisuutta.

Melkoisen vaikea virka. Ja koska elettiin Tuomarien aikaa, eivät kaikki tehneet, mitä heiltä odotettiin. Ja iso kysymys on: mitä Ruutin lähin sukulunastaja aikoi tehdä?

Boas siis meni kaupunginportille kokoukseen ja istui alas. Hän teki tärkeän asian. Se oli samaa kuin mennä kaupungin oikeusistuimeen ja hoitaa siellä asioita julkisesti. "Istuutui sinne" merkitsee, että hän aikoi hoitaa eräitä lakiasioita. Ja kukapa muu tarvittiin mukaan kuin Elimelekin läheisin sukulainen! Boas puhutteli miestä ja sanoi: "Tulehan tänne! Istupa alas!"

On mielenkiintoista, että kirjoittaja ei kerro miehen nimeä. Uskon, että hänen nimensä on jätetty pois tarkoituksella. Jotkin oppineet, joiden tekstejä olen tutkinut, sanovat, että heprean kielen ilmaus, joka on käännetty "ystäväni" (sana ei esiinny suomalaisessa käännöksessä, jossa sanotaan "miestä") tarkoittaa "sejase". Tulisiko "Sejase" tänne!

Tässä kertomuksessa kaikilla on nimi, jopa kuolleilla sukulaisilla. Mutta tällä kaverilla ei ole nimeä. Mahtaako johtua siitäkin, että mies ei ole mitenkään huomattava henkilö? Oli niin tai näin, Boas käsitteli häntä mestarin ottein.

Sitten Boas haki paikalle kymmenen miestä kaupungin vanhimpien joukosta ja pyysi heitäkin istumaan. Kun he olivat istuutuneet, Boas sanoi lunastajalle: "Noomi, joka on palannut Moabin maasta, haluaa myydä veljemme Elimelekin peltopalstan. Siksi ajattelin kertoa sinulle siitä ja tarjota sitä sinulle näiden täällä läsnä olevien sekä kaupungin vanhimpien kuullen. Lunasta se, jos haluat, mutta ellet halua, niin sano se minulle, sillä sinulla on lunastusoikeus, ja minä olen vuorossa vasta sinun jälkeesi." Ruut 4:2-4.

Teeskennellänpä, että emme tiedä, mitä seuraavassa lauseessa lukee. Jakeissa 2-4 Boas esittelee tilanteen herralle nimeltä "Sejase". Esitys kuulostaa hieman

yllättävältä. Tähän mennessä emme ole kuulleet, että Noomilla olisi maaomaisuutta. Ehkä siksi, että juuri tällä hetkellä Noomi ei omista sitä. Hän on leski. Maa kuului Elimelekin, hänen miehelleen. Maa ei luultavasti ollut hänen omaisuuttaan voimassa olleen lain mukaan. Ja kaiken lisäksi se oli luultavasti myyty (tai sen käyttöoikeus oli myyty), kun Elimelek lähti Israelista Moabin maahan.

Muistakaamme, että kaikki maa Israelissa kuului Herralle ja hän jakoi Joosuan kirjassa maan heimoille ja suvulle ja he saattoivat myydä sen käyttöoikeuksia, mutta eivät varsinaisesti myydä maata pois. Ainakin joka 50. vuosi maa palautuisi takaisin oikeille omistajilleen tai heidän perijöilleen.

Mutta kuka oli Elimelekin perijä? Ei kukaan. Ei ollut elossa olevia poikia. Ei ollut elossa olevia pojanpoikia. Oli vain joitakin naispuolisia leskiä, joilla ei ollut juuri mitään laillista tai taloudellista asemaa (omasta takaa - heidän sukunsa määritteli sen). Onko tässä järkeä?

Niinpä Boas sanoo: "Serkku Sejase, Noomi on valmis myymään Elimelekin omaisuuden, voitko sinä ostaa sen takaisin sukuun? Noomi luopuu oikeudestaan pitää sen itsellään ja jonkun sukulaisen täytyy nyt lunastaa se. Sinä olet läheisin sukulainen ja sinulla on ensiosto-oikeus."

(Se, mitä ei ole tähän mennessä sanottu, on jätetty tarkoituksella sanomatta. Se on esillä ja se on julkistakin, mutta Boas ei ole vielä ehtinyt siihen saakka.)

Nyt kaikki ovat korvat höröllä. Aikooko sukulunastaja lunastaa Noomin omaisuuden?

Mies sanoi: "Minä lunastan sen." Ruut 4:4.

Voi ei, mitä se merkitsee Ruutin kannalta? Boas ei ole vielä sanonut kaikkea.

Boas jatkoi: "Samalla kun pelto siirtyy Noomilta sinun haltuusi, sinä joudut ottamaan hoiviisi myös moabilaisen Ruutin, Noomin pojan lesken, jotta vainajan perintömaa pysyisi hänen jälkeläistensä nimissä." Ruut 4:5.

Ei ole ihan selvää, miksi asia oli näin. Tässä vaikuttaa siltä, että lakiin, johon sisältyi *go'el* (sukulunastus) liitettiin nyt laki lankousavioliitosta. Sen mukaan veljen (tai laajemmin ottaen kenen tahansa lähimmän sukulaismiehen) tuli naida veljen leski säilyttääkseen veljensä nimen ja perinnön suvussa. Tai saattoi olla, että oli olemassa jokin etukäteissopimus (josta Boas tiesi), jonka mukaan Noomin tai vielä todennäköisemmin Ruutin avio-oikeus oli sidottu maaomaisuuteen.

Joka tapauksessa Boas sanoo: "Jos tahdot lunastaa, sinun pitää myös mennä naimisiin". Jälleen kaikki nojautuvat eteenpäin kuullakseen, mitä serkku "Sejase" sanoisi:

Silloin sukulunastaja sanoi: "Siinä tapauksessa en voikaan lunastaa sitä itselleni, muuten omien lasteni perintö vähenee. Täytyy sinä lunastusvelvollisuus minun puolestani, minä en siihen pysty." Ruut 4:6.

Sillä tavalla asiat siis ovatkin. Tämä sukulainen ei olekaan sukulunastaja. Hän vain luulee olevansa. Tilanne saattoi olla monimutkainen. Hän saattoi esimerkiksi olla jo naimisissa. Tai hän saattoi olla huolissaan omasta maineestaan. Tällaisesta avioliitosta syntyvä esikoinen saisi kaikki Elimelekin oikeudet. Vain seuraavat pojat saisivat miehen oman perinnön. Entä jos syntyisikin vain yksi poika?

Saattoi olla muitakin syitä. Joka tapauksessa tämä kaveri halusi puhua itsensä ulos tilanteesta.

Israelissa oli entisaikaan tapana vahvistaa jokainen omaisuuden lunastus tai siirto riisumalla jalasta sandaali ja ojentamalla se toiselle osapuolelle sopimuksen merkiksi. Ruut 4:7. (Aika hauskaa. Mietin vaan, pitäisikö meidänkin tehdä näin edelleen? Jim ja Mary Beth, tehän ostitte jonkin maapalan hiljattain? Menittekö paikalle ylimääräisten kenkien kanssa? Ettekö? Itse asiassa kenkien riisumisen perinne oli jo hävinnyt Israelista Ruutin aikana. Sen tähden sitä selitetään tässä.)

Sukulunastaja sanoi Boasille: "Osta sinä se itsellesi", ja riisui toisen sandaalinsa. Ruut 4:8. - Luulen, että hän lähti pois paikalta saman tien.

Silloin Boas sanoi vanhimmille ja koko muulle väelle: "Te olette tänään sen todistajina, että minä lunastan Noomilta kaiken Elimelekille, Kiljonille ja Mahlonille kuuluneen omaisuuden. Lisäksi otan omakseni moabilaisen Ruutin, Mahlonin lesken, jotta vainajan nimi säilyisi hänen perintömaallaan eikä katoaisi hänen sukukunnastaan ja kotikaupungistaan. Te olette tänään sen todistajina." Ruut 4:9-10.

Tämä on meille jokseenkin outoa. Me emme yleensä mene naimisiin tällä tavalla. Mutta haluan korostaa sitä, että Ruut olisi ollut ylionnellinen tästä käänteestä, erityisesti sen vuoksi, että Boas oli niin hyväsydäminen.

Hyvyys

On helppo eksyä yksityiskohtiin, mutta tässä Boas ottaa itselleen vaimon ja paljon vastuuta, mukaan lukien taloudellista vastuuta, jonkun muun puolesta.

Niin, hän saa vaimon. Ja toivottavasti myös lapsia. Ja toki myös haltuunsa palasen maata. Mutta kaikki tämä tulee hänelle merkittävien kustannusten kera - hinta on suurempi kuin serkku Sejase olisi ollut valmis maksamaan. Hinnan hän joutuu pulittamaan omasta pussistaan. Ja kuten selviää jakeesta 10, hän tekee tämän kaiken Mahlonin hyväksi.

...jotta vainajan nimi säilyisi hänen perintömaallaan eikä katoaisi hänen sukukunnastaan ja kotikaupungistaan. Ruut 4:10.

Hän tekee kaiken Mahlonin hyväksi! Ja hän tekee sen Ruutin hyväksi! Ja hän tekee sen Noomin hyväksi! Hän on antelias Elimelekin perhettä kohtaan. Hän osoittaa hyväsydämyyttä. Sana, jonka opimme tuntemaan tässä yhteydessä on "hesed", joka tarkoittaa hyvyttä, joka menee yli velvollisuuden. Sellaista hyvyttä muita kohtaan, joka maksaa itselle jotakin. Se toinen mies, joka esiintyi tässä luvussa, ei kyennyt ajattelemaan muuta kuin itseään, Mutta Boas ajattelee muita.

Sellaista hyvyys on. Missä sinä olet saanut kokea vastaavaa hyvyttä? Kenelle sinun pitäisi osoittaa sellaista hyvyttä?

Olemme puhuneet tästä aiheesta viime viikkoina. Mietin, mahtaako kenelläkään olla kerrottavanaan mitään kokemastaan hyvydestä, kun te olette kuunnelleet näitä saarnoja. Tässä tarinassa sukulunastajan piti maksaa hinta, että pystyi osoittamaan hyvyttä. Se tietenkin saa meidät ajattelemaan Jeesusta, vai mitä?

Ruut ja Jeesus.

Jeesus otti maksaakseen suuren hinnan voidakseen osoittaa meille hyvyttä. Ja hänkin sai tässä kaupanteossa morsiamen palkakseen! Sellaista on hyvyys.

Boas ikään kuin sanoo: "Tänään te olette sen hyvyyden todistajat, jota minä osoitan Elimelekin ja hänen perheelleen. Te näitte tämän tapahtuvan. Tämä toinen kaveri luopui oikeudestaan lunastaa heidät. Minä teen sen. Näin Elimelekin ja Mahlonin nimet tulevat säilymään!"

Kaikki läsnäolijat ja vanhimmat sanoivat: "Me todistamme! Suokoon Herra, että sinun tuleva vaimosi olisi kuin Raakel ja Lea, joista Israelin kansa sai alkunsa. Menesty Efratassa, kasvakoon maineesi Betlehemissä! Ja antakoon Herra sinulle tämän naisen kautta niin paljon jälkeläisiä kuin hän antoi Peresille, jonka Tamar synnytti Juudalle." Ruut 4:11-12.

Nämä ihmiset siis todistivat, mitä oli tekeillä. He näkivät hyvyyden toteutuvan näissä teoissa. Oliko tässä menossa jokin romanssi? Siis Boasin ja Ruutin välillä? Ehkä. Todennäköisesti, kyllä, totta puhuen.

On joitakin asioita, jotka mielestäni viittavaat siihen suuntaan. Erityisesti edellinen ilta puimatantereella. Mutta jos jotakin romanssia oli menossa, ennen kaikkea oli menossa "hesed". Ja Jumala palkitsee aina hesed'in.

Betlehemin johtomiehet siunaavat Boasia ja pyytävät Jumalaa siunaamaan häntä ylitsevuotavasti.

Suokoon Herra, että sinun tuleva vaimosi olisi kuin Raakel ja Lea, joista Israelin kansa sai alkunsa.

Hedelmällinen ja kuuluisa.

Ja antakoon Herra sinulle tämän naisen kautta niin paljon jälkeläisiä kuin hän antoi Peresille, jonka Tamar synnytti Juudalle.

Ja tiedätkö, mikä tässä on ihmeellistä? Jumala vastasi tähän pyyntöön antaen valtavan kuuluvan KYLLÄ-vastauksen. Pienestä ulkomaalaisesta Ruutista oli tulossa yhtä kuuluisa kuin Raakel ja Lea ja Tamar! Ei sen takia, että tehtiin jokin manööveri sodassa. Vaan siksi, että oltiin uskollisia ja ystävällisiä arkielämässä. Minusta se on ihmeellistä.

Tässä ilmenee tietty periaate: Jumala näkee meidän ystävälliset tekomme arjen keskellä ja lupaa palkita ne, kun ne tehdään uskossa.

Jumala palkitsee yksinkertaiset hyvät teot. Kun rakastetaan ihmisiä enemmän kuin he ansaitsevat. Kun mennään pidemmälle kuin velvollisuus vaatii. Kun osoitetaan yksinkertaista hyvyttä maksamalla siitä jokin hinta.

Jumala näkee sen. ja Jumala palkitsee sen. Ruut osoitti hyvyttä Noomille. Boas osoitti hyvyttä Ruutille ja Noomille ja koko Elimelekin perheelle. Ja heitä on siunattu runsaasti siitä hyvästä ja he ovat siitä kuuluisia tänään.

Tiesivätkö he, mitä heidän päätöksensä lopulta saisivat aikaan? Ei, he vain tekivät niin. Ja Jumala palkitsi heidät.

Boas otti Ruutin vaimokseen ja yhtyi häneen. Herra antoi Ruutin tulla raskaaksi, ja hän synnytti pojan. Naiset sanoivat Noomille: "Kiitetty olkoon Herra, joka antoi sinulle sukulunastajan. Tulkoon poika kuuluisaksi Israelissa, antakoon hän sinulle uutta voimaa ja olkoon hän vanhuutesi turvana, sillä hänet on synnyttänyt miniäsi Ruut, joka rakastaa sinua ja on sinulle enemmän arvoinen kuin seitsemän poikaa." Noomi otti pojan syliinsä, ja hänestä tuli pojan hoitaja. Ruut 4:13-16.

Tällä kertomuksella on hyvin onnellinen loppu! Kaikki hyvät kertomukset alkavat ongelmilla, mutta tämä kertomus ainakin loppuu hyvin onnellisissa merkeissä. Mikä onkaan avainsana sille?

Kiitetty olkoon Herra, joka antoi sinulle sukulunastajan. Ruut 4:14.

Uskollisuus

Jumala on uskollinen. Katsopa uudestaan jaetta 14. Minusta vaikuttaa siltä, että se on koko kirjan avainlause. Siinä sanotaan betlehemiläisten naisten suulla: *Kiitetty olkoon Herra, joka tänä päivänä salli sinun saada sukulunastajan. Ruut 4:14 KR33.*

Tiedä siis, Noomi, Jumala ei ole hylännyt sinua. Kuulithan sen? Jumala ei ole jättänyt sinua. Jumala ei ole hylännyt sinua. Jumala on uskollinen. Ylistys Herralle!

Noomi ei ole enää katkera. Hänellä on polvellaan keinuteltavana pieni poika. Hänen elämänsä ei ole enää tyhjää, vaan täyttä. Jumala on uskollinen.

Meidän tulee muistaa se elämämme jokaisena päivänä: Jumala on uskollinen.

Muistatko, miltä Noomista tuntui? Tuntuuko sinustakin samalta? Tuntuuko siltä, että matto on vedetty jalkojesi alta? Kuin olisit kompastunut portaissa etkä tiedä, mitä sinusta on jäljellä portaiden juurella? Kuin elämäsi olisi tyhjää? Kuin olisit kuluttanut itsesi loppuun? Kuin Herra olisi pettänyt sinut?

Asiat eivät ole aina sitä, miltä näyttää. Jumala on uskollinen. Hän ei ole koskaan jättänyt Noomia yksin. Hän antoi tälle Ruutin ja hän vaelsi itse Noomin kanssa.

Kiitetty olkoon Herra, joka antoi sinulle sukulunastajan. Ruut 4:14.

Siinä siis puhutaan kaikesti miehestä nimeltä Boas. Tai oikeastaan luulen, että siinä puhutaan tästä pienestä lapsenlapsesta. Tai ehkä siinä puhutaan Herrasta. Hänhän itse kutsuu itseään nimellä *Go'el* - "Lunastajien Lunastaja".

Hän on uskollinen ja voimme luottaa häneen, näytti miltä näytti. Kannattaa muistaa, että tämä kertomus ajoittuu Tuomarien aikaan. Vaikka Israel meni kansana alamäkeä, Jumalalla oli vielä hyvät ajatukset omaa kansaansa kohtaan.

Niin tapahtui, koska hän on uskollinen.

Kiitetty olkoon Herra, joka antoi sinulle sukulunastajan. Ruut 4:14.

Hän ei ole jättänyt sinua yksin. Hän ei ole hylännyt sinua. Onko sinun tarpeellista kuulla se? Haluan sanoa sen uudestaan: hän ei ole hylännyt sinua.

Hän on uskollinen. Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja ikuisesti. Ja hän on luvannut: *Minä en sinua jätä, en koskaan sinua hylkää (Hepr.13:5).* Hän antoi sinulle sukulunastajan.

Mutta eräs yllätys odottaa vielä tässä yllätysten kirjassa. Luultavasti tiedät jo, mikä se on, mutta teeskentele, ettet tiedä, ja pääset siten kertomuksen loppuun ja päädyt lukemaan sukuluettelo.

Heprealaiset rakastavat sukuluetteloita! Ja siihen on syynsä. Mikä olikaan se syy, mikä oli tämän sukuluettelon ratkaiseva tieto? Luetaan jakeesta 17:

Naapuritalojen naiset kuuluttivat pojan syntymää ja huusivat: "Noomi on saanut pojan." [Lain mukaan hänen lapsenlapsensa luettiin hänen pojakseen lankousavioliiton perusteella. Mikä ilo siitä seurasikaan!] Poika sai nimekseen Obed, ja hänestä tuli Daavidin isän Iisain isä. Tämä on Peresin sukuluettelo: Peresille syntyi Hesron, Hesronille Ram, Ramille Amminadab, Amminadabille Nahson, Nahsonille Salma, Salmalle Boas, Boasille Obed, Obedille Iisai, ja Iisaille syntyi Daavid. Ruut 4:17-22.

Eivätpä olleet ihan keitä tahansa nämä, jotka asuivat siellä keskellä Ei-Mitään. Ja Ruut oli nyt maahanmuuttaja siellä keskellä Ei-Mitään.

Mutta Jumalalla oli suuria suunnitelmia tälle perheelle ja ne tulisivat päivänvaloon vain, jos he jokapäiväisessä elämässään tekisivät sitä, mikä oli oikein. Siinä oli tärkeää heidän luonteensa ja hyvyytensä.

He siis elivät Tuomarien aikana. Mutta juuri heidän keskuudestaan oli nouseva esiin sukulinja, jonka jälkeläisestä tulisi kaikkien aikojen ensimmäinen Israelin kuningas - suuri kuningas Daavid!

Kuvittele, millainen yllätys on, kun lukee tätä kirjaa ensi kertaa. Aivan kirjan lopussa ilmenee käänne, jonka kautta koko juoni paljastuu.

Kuningas Daavid!

Näin siis pääsemme kuningas Daavidiin. Kukaan ei voinut nähdä, mitä olisi tulossa, mutta Jumala oli selvillä suunnitelmastaan koko ajan.

Pelastus

Vielä on eräs asiayhteys mainitsematta. Mehän tiedämme, mitä tapahtui jopa kuningas Daavidin jälkeenkin. Me tiedämme, että suurella kuningas Daavidilla oli vielä suurempi Poika! Matteuksen evankeliumin ensimmäisessä luvussa on vähän erilainen sukupuu. Se alkaa näin:

Abrahamille syntyi Iisak, Iisakille Jaakob, Jaakobille Juuda ja tämän veljet, Juudalle Peres ja Serah, joiden äiti oli Tamar, Peresille Hesron, Hesronille Ram, Ramille Amminadab, Amminadabille Nahson, Nahsonille Salma, Salmalle Boas, jonka äiti oli Rahab, Boasille Obed, jonka äiti oli Ruut, Obedille Iisai ja Iisaille Daavid, kuningas. Matt.1:2-6.

Sitten sukuluettelo jatkuu Daavidista Salomoon ja Rehabeamiin, jonka jälkeen on joukko muita nimiä, ja päättyy näin: ...*Eleasarille Mattan, Mattanille Jaakob ja Jaakobille Joosef, Marian mies. Maria synnytti Jeesuksen, jota sanotaan Kristukseksi. Matt.1:15-16.*

Pelastus siis. Ruut oli Messiaan esiäiti. Tämä moabitar oli Jeesuksen isoisoisoisoisoäiti. Jeesus taas oli kaikkien sukulunastajien Lunastaja! Hän osoitti hyvyyttä hyvyyden jälkeenkin.

Jeesus maksoi lopullisen hinnan pelastaakseen sukunsa ahdingosta.

Hän ottaa nyt vastaan kaikki, jotka hänen luokseen tulevat uskoen.

Matt Mitchell

Copyright © 2013 Matt Mitchell. Artikkelin on suomennettu ja julkaistu luvalla pastori Mitchell'in blogista [Hot Orthodoxy](#).

Copyright © 2013 Uskon kilpi. Julkaistu sivulla www.uskonkilpi.net